

Arrest

nr. 118 519 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN EYNDHOVEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren op (...) te Semipalatinsk, in de toenmalige Sovjetrepubliek Kazachstan. Op 3-jarige leeftijd verhuisde u met uw gezin naar Alkhan-Kala (district Grozny, Tsjetsjenië), waar u tot uw vertrek bleef wonen met uw echtgenoot en twee kinderen. U heeft twee broers, B. (...) en A. K. (...). Uw broer B. (...) was tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog actief bij de strijders. Tijdens de tweede oorlog schopte hij het tot Emir, bijgenaamd de zwarte panter. Tijdens de oorlogsjaren waren er in de regio waar u woonde frequente zuiveringsoperaties. Bij één van deze zuiveringsoperaties in uw dorp, op 29 april 2001, werd uw broer A. (...) meegenomen, samen met 10

andere jonge mannen. Sindsdien ontbreekt van hem elk spoor. Eén van de andere mannen werd later vermoord teruggevonden. In juni 2001 was er in Alkhan-Kala een speciale operatie. Het dorp werd tijdens een grootscheepse militaire actie omsingeld in een poging om de beruchte veldcommandant Barayev te arresteren, die er zijn uitvalsbasis had. Uw broer, die beschouwd werd als de rechterhand van Barayev, werd op 22 juni 2001 gearresteerd en opgesloten in de kommandatura. De militairen stelden uw ouders voor een ultimatum: ze zouden hun beide zonen terugkrijgen in ruil voor de uitlevering van Barayev. Enkele dagen later werd het lijk van uw broer B. (...), dat sporen van foltering vertoonde, aan uw ouders overgedragen.

Uw ouders zochten samen met de andere ouders van de vermiste jongemannen gerechtigheid. Ze eisten nieuws over hun zonen. Ze spanden collectieve rechtszaken aan. Slechts één vrouw koos ervoor om zelfstandig klacht in te dienen. Zij won de zaak voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Ook de zaak die uw moeder en de andere ouders aanspanden, zou volgens u in Straatsburg in behandeling zijn. Sinds de verdwijning van A. (...) en de dood van B. (...) werd uw vader regelmatig meegenomen door ordediensten. Hij werd ondervraagd over zijn zonen en werd daarbij gefolterd. Toen uw vader in 2010 ongeveer bedlegerig werd, werd hij niet meer lastiggevallen. Op 10 januari 2012 overleed uw vader.

Op 17 september 2012 werd u een eerste keer zelf meegenomen door gewapende mannen, waarvan sommigen gemaskerd; u werd 's nachts van thuis meegenomen en naar een onbekend gebouw in Grozny gebracht, waar u kort en beleefd ondervraagd werd over uw broer A. (...). Na een uur werd u aan de rand van het dorp Alkhan-Kala opnieuw vrijgelaten, met de vraag hen op de hoogte te houden als u zich iets zou herinneren.

Op 31 oktober 2012 werd u een tweede keer meegenomen, op dezelfde manier, naar vermoedelijk dezelfde plaats. U werd opnieuw ondervraagd. Na een paar uur werd u vrijgelaten, uw oom wachtte u op. Enkele dagen later startte uw eerste chemokuur, waarvoor u 10 dagen in het ziekenhuis verbleef. Uw omgeving raadde u aan om u een reispaspoort aan te schaffen. U verkreeg dit reispaspoort, via kennissen van uw schoonzus, op 25 december 2012. Diezelfde nacht werd u opnieuw meegenomen. Daarbij werden uw binnenlands paspoort en uw reispaspoort ingehouden. Na uw vrijlating, enkele uren later, kreeg u enkel uw binnenlands paspoort terug. Uw oom wachtte u opnieuw op.

Rond 21 januari 2013 startte u met de derde chemosessie, waarvoor u opnieuw 10 dagen in het ziekenhuis werd opgenomen. Op 14 februari 2013 werd u nogmaals meegenomen. De toon werd harder: u werd bedreigd. Men insinueerde dat in het ziekenhuis zou kunnen geknoeid worden met uw behandeling. Hierop besloot uw familie om u naar het buitenland te sturen, aangezien u geen vertrouwen meer kon hebben in uw kankerbehandeling in Tsjetsjenië.

Op 8 maart 2013 bracht uw oom u van Alkhan-Kala, Tsjetsjenië, naar Oekraïne. Daar wachtte een vrachtwagen u op. U reisde verder tot Brussel, verscholen in de laadruimte achter enkele dozen. Op 11 maart 2013 kwam u aan in Brussel en diende diezelfde dag nog een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte, een schoolattest, uw jaarboek en verschillende foto's van uzelf en uw broer B. (...), uw werkboekje, internetartikels betreffende uw broers, kopies van gerechtelijke documenten betreffende de arrestatie en verdwijning van uw broer A. (...), uw huwelijksakte, uw diploma en getuigschrift over een bijkomende kwalificatie, verschillende medische attesten in verband met uw behandeling en een verklaring van uw oom.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolgd te worden omwille van uw broers, A. (...) en B. K. (...). Uw persoonlijke problemen, waarvoor u uw land ontvluchtte, begonnen enkele maanden nadat uw vader, die eerder werd lastiggevallen, overleed. U werd 4 keer meegenomen voor verhoor over uw broer A. (...), die nog steeds spoorloos is. Bij de laatste arrestatie werd u ook bedreigd.

U bent er om onderstaande redenen echter niet in geslaagd om de feiten van vervolging, waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, en die de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw vertrek uit uw land, aannemelijk te maken.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw reispaspoort en de omstandigheden waarin u het zou kwijtgeraakt zijn, tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CG dat uw internationaal paspoort door de militairen werd afgenomen bij uw laatste arrestatie op 14 februari 2013 (CG1 p7). Tijdens uw tweede gehoor echter stelde u dat uw internationaal paspoort werd afgenomen op dezelfde dag dat u het ontving, namelijk bij uw derde arrestatie op 25 december 2012 (CG2 p2, CG2 p9, CG2 p10, CG2 p12-13). Uw verklaringen over het inhouden van uw reispaspoort zijn dan ook manifest tegenstrijdig, wat reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw arrestaties en uw bezit van reisdocumenten.

Deze ongeloofwaardigheid wordt nog versterkt door de tegenstrijdigheid van uw verklaringen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo is uit informatie van de Poolse autoriteiten, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, gebleken dat op uw naam een Pools visum werd uitgereikt, geldig van 23 februari 2013 tot 9 maart 2013. Het bekomen van een visum vereist nochtans het bezit van een reispaspoort. U ontkende echter ten stelligste ooit een visum te hebben aangevraagd (CG1 p2, CG1 p8, CG2 p2, CG2 p12-13), en stelde dat u in de onmogelijkheid was om dergelijke daad te stellen, omwille van het feit dat uw reispaspoort nagenoeg meteen werd afgenomen na uw ontvangst ervan (CG2 p13). U voegde nog toe dat uw oom misschien iets geregeld had zonder uw medeweten (Ibid.). De verklaring van uw oom, die u na uw gehoor op het CG bezorgde, bevestigt inderdaad dat uw oom een paspoort regelde zonder uw medeweten. Er zijn echter kritische opmerkingen te maken aangaande deze verklaring: vooreerst werd de verklaring door uw oom opgesteld op uw vraag, nadat u met compromitterende informatie werd geconfronteerd (CG2 p12-13). De objectieve bewijswaarde ervan is dan ook miniem. Er wordt daarenboven geen duidelijkheid geschept over welk soort paspoort uw oom precies wist te regelen via zijn connecties. Bovendien bevat de verklaring van uw oom geen informatie over het Poolse visum dat op uw naam werd uitgereikt. Uw beweerde illegale reis achterin een vrachtwagen blijkt bovendien niet te rijmen met de reisdocumenten die uw oom zonder uw medeweten zou geregeld hebben en zou overhandigd hebben aan de chauffeur. De geschreven verklaring van uw oom, die u het CG na het gehoor bezorgde, kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg niet herstellen. Bovendien blijven ook andere cruciale vragen onbeantwoord, ondanks uw recent contact met uw oom.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat ook aan uw verklaringen omtrent uw reisweg weinig geloof kan worden gehecht. U verklaarde immers op 8 maart 2013 uit Alkhan-Kala te zijn vertrokken in de wagen van uw oom (CG1 p8). Hij bracht u naar Oekraïne, waar een vrachtwagen op u wachtte. U reisde naar eigen zeggen illegaal, verborgen in de laadruimte van de vrachtwagen, tot Brussel. U werd nergens gecontroleerd. U weet niet via welk land u de Europese Unie binnenkwam, en er werden geen afspraken gemaakt met de chauffeur van de vrachtwagen omtrent mogelijke douane- of grenscontroles. U bracht drie dagen in een laadruimte door, maar kent de inhoud van de vracht niet (CG1 p8-9). Deze verklaringen en de onwetendheid die u aan de dag legt aangaande uw reis zijn echter weinig aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Ook worden personen- en vrachtwagens onderworpen aan controles met verschillende technologieën, op zoek naar smokkelwaar en verstekelingen. Bij wijze van voorbeeld hiervan kan verwezen worden naar de controles aan de Poolse grens (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gecombineerd met uw weinig aannemelijke onwetendheid over uw reis, kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u clandestien in de vrachtwagen en zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen zonder daarbij ontdekt te zijn. In het licht van de vaststelling dat u een Pools visum verkreeg, ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om uw legale uitreis verborgen te houden. De verklaring van uw oom, als zou hij zonder uw medeweten "paspoorten" geregeld hebben via zijn connecties, valt niet te rijmen met uw verklaarde illegale reis, verscholen in de laadruimte van een vrachtwagen, noch met de vaststelling dat u een visum kort verblijf verkreeg van de Poolse autoriteiten.

De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw reisdocumenten en reisweg, en de omstandigheden waarin u deze documenten zou verloren zijn, doen ernstige twijfels rijzen over uw verklaringen in verband met uw persoonlijke vervolging door de autoriteiten. Uw legale uitreis is immers in strijd met uw verklaarde vrees voor de autoriteiten. Hier kan nog opgemerkt worden dat voor de afgifte van een internationaal paspoort steeds een controle wordt uitgevoerd door de FSB, om na te gaan of de persoon in kwestie wel gerechtigd is om het land te verlaten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u desondanks een internationaal paspoort wist te bekomen, evenals een visum, en dus op legale wijze de Russische Federatie verliet, wijst erop dat u niet onder de aandacht bent van de Russische autoriteiten.

Daarnaast kan nog opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat u vanaf september 2012 zou ondervraagd zijn over uw broer A. (...) (CG1 p9, p14), die reeds in 2001 spoorloos verdween. Dat u pas 11 jaar na de feiten (CG 2 p8), tot 4 keer toe, door de autoriteiten zou zijn meegenomen om ondervraagd te worden over de verblijfplaats van uw broer, waarvan aangenomen kan worden dat hij net door diezelfde autoriteiten werd meegenomen en gedood (de Russische Federatie werd omwille van deze feiten veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zie arrest toegevoegd aan het administratief dossier), is dan ook weinig waarschijnlijk. Het is bovendien opmerkelijk dat u zelf verklaarde dat uw vader, die sinds de dood van uw broer B. (...) vervolgd werd door de autoriteiten (CG 1p13), gedurende de laatste 2 jaar van zijn leven niet meer lastiggevallen werd (CG1 p13), en dat uzelf pas een kleine 3 jaar na zijn laatste arrestatie voor het eerst werd meegenomen (namelijk september 2012, CG1 p13). Het is eveneens opvallend dat u verklaarde dat uw vader de laatste 2 jaar van zijn leven niet meer werd lastiggevallen omwille van zijn zwakke gezondheid (CG1 p3, CG2 p7), doch dat u, bij wie sinds oktober 2012 kanker werd vastgesteld en die sinds november verschillende zware chemosessies onderging (CG1 p8, p14-15), wel gevisieerd zou worden door de autoriteiten, ondanks uw ernstige, zichtbare gezondheidsproblemen.

Het is nog opvallend dat enkel u, een zieke vrouw, met familienaam V. (...), gevisieerd zou worden door de ordediensten in verband met uw broer. Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder (die onder hetzelfde dak woonde als alle eerder vervolgte familieleden, in tegenstelling tot u, die met uw gezin in een ander huis woonde, CG2 p2), noch uw echtgenoot, (de enige overgebleven man in uw dichte omgeving), persoonlijk gevisieerd werden door de autoriteiten (CG1 p4, p14, CG2 p12), en dat enkel u gevisieerd werd. Geen van beiden werd zover u weet meegenomen door de autoriteiten (CG1 p4, p14, CG2 p4-5). Hoewel uw moeder vaak bij familie overnacht, verblijft ze ook nog regelmatig in haar eigen huis (CG2 p2). U kan niet aangeven hoe vaak uw moeder nog thuis verblijft, hoewel u wekelijks contact met haar heeft, maar er kan desalniettemin uit uw verklaringen worden opgemaakt dat ze totnogtoe zelf niet gevisieerd werd (CG1 p4, p6, CG2 p3), en geen ondergedoken bestaan leidt. Immers, naar eigen zeggen woonde ze ook na uw vertrek nog een hoorzitting bij in Grozny in verband met de rechtszaak die ze aangespannen had (CG2 p3). Ook uw echtgenoot zou niet vaak thuis verblijven, maar u heeft geen aanwijzingen dat hij problemen zou gekend hebben met de autoriteiten. Meer zelfs, u gaat ervanuit dat hij geen problemen zal kennen, omdat hij een buitenstaander is in deze zaak (CG1 p14). U geeft aan dat ze bang en voorzichtig zouden zijn (CG1 p4, p6, p14, CG2 p2), maar baseert uw verklaringen louter op vermoedens. Uw familie heeft u immers op geen enkel ogenblik over incidenten verteld, integendeel: ze melden u slechts dat alles goed gaat (CG1 p6, CG2 p1-2, CG2 p4-5, CG2 p12). Het is nog opmerkelijk dat, ondanks het feit dat u vanuit uw huis zou zijn meegenomen door militairen, uw beide kinderen van 15 en 14 jaar oud nog steeds in dit huis verblijven (CG1 p5-6, CG2 p4), schijnbaar zonder hierbij problemen te ondervinden (CG2 p4). Uw verklaring, dat u denkt dat ze veilig zijn, omdat ze een andere familienaam dragen (CG2 p12), valt moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen als zou uzelf wél vervolgd zijn. U draagt immers zelf eveneens de familienaam van uw echtgenoot. Volgens de informatie waarover het CG beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, hebben families van voormalige of gedode rebellen, met enkel overlevende dochters, bovendien veel minder te vrezen (Landinfo p17). Wanneer u met deze informatie geconfronteerd werd, verklaarde u zich oneens met deze stelling. Enerzijds verklaarde u dat uw familie toch nog het doelwit van vervolging zou zijn omdat uw broer B. (...) de rang van emir bekleedde (CG2 p7), en haalde u aan dat in Alkhan-Kala ook vaak vrouwen slachtoffer werden (CG1 p13-14, CG2 p7). U kon echter geen concrete, recente voorbeelden geven van dergelijke gevallen (CG2 p7-8). Uit de informatie waarnaar uw advocaat, meester J. V. E. (...), in zijn mail van 22 oktober 2013 verwees, meer bepaald de website <http://www.rozysk.org/people?page=3>, blijkt dat in een lijst van 20 vermiste personen, de namen van 2 vrouwen staan. Uit deze website kan echter geenszins opgemaakt worden in welke omstandigheden deze vrouwen vermist raakten, laat staan dat ze uit uw dorp Alkhan-Kala afkomstig zouden zijn.

Er werd nog vastgesteld dat u opvallend vaag blijft over enkele kernaspecten van uw asielrelaas. Zo stelde u niet te weten door wie u precies gevisieerd wordt, aangezien het om illegale arrestaties ging (CG1 p14-15, CG2 p6). U weet niet precies waar u naartoe gebracht werd, omdat het donker was

(CG1 p14, CG2 p6). Het is opmerkelijk dat u niet weet wie u vervolgde, omdat u zonder blinddoek naar de plaats van verhoor werd gebracht, dat u steeds naar een gelijkaardig of hetzelfde gebouw in Grozny werd gebracht (CG1 p15, CG2 p9), en dat uw oom u tot 3 keer toe aan dit gebouw kwam ophalen (CG2 p11). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u niet zou weten wie u precies bij nachte van uit uw huis meenam voor ondervraging, gezien het contact dat er tussen deze individuen en uw oom moet geweest zijn. Het is verder weinig aannemelijk dat u het bewuste gebouw niet kan beschrijven, noch de straat waar het gelegen is, noch de functie van het gebouw kent (CG2 p6). Uw verklaring, als zou het donker geweest zijn, is weinig overtuigend. U wist immers wel de wijk te herkennen. Uw onwetendheid over uw vervolgers is nog opmerkelijk omdat u na uw eerste verhoor door uw vervolgers gevraagd werd om hen opnieuw te contacteren indien u zich iets zou herinneren (CG2 p6). Daartoe werd u een briefje met telefoonnummer meegegeven. U deed echter geen enkele inspanning om het nummer te traceren, en gooide het briefje naderhand weg (CG2 p6).

Ook over uw vrijlating bleef u op de vlakte: u vermoedt dat u vanaf uw tweede arrestatie telkens werd vrijgekocht, maar kent hier geen details over (CG2 p11-12). Nochtans zou u vrijgekocht zijn door uw oom, met wie u nog steeds contact heeft (u legde immers na uw gehoor nog een geschreven verklaring van uw oom voor). U verkeert bijgevolg in de mogelijkheid om zich bij uw oom te informeren, maar heeft totnogtoe geen gedetailleerdere verklaring afgelegd omtrent uw vrijlatingen. Het doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid dat u niet meer inspanningen deed en doet om meer te weten te komen over kernaspecten van uw asielrelaas (CG2 p11-12). Uw uitleg, als zouden ze de waarheid voor u verbergen (Ibid.), is weinig aannemelijk, gezien het belang van de volledigheid van uw verklaringen ten overstaan van de Belgische asielinstanties en de nadruk die hierop gelegd werd tijdens uw asielprocedure. Het is nog opmerkelijk dat uw oom wel een geschreven verklaring aflegde ter verantwoording van uw legale uitreis, maar dat geen bijkomende verklaringen werden afgelegd over andere cruciale vaagheden in uw asielrelaas, zoals de identiteit van uw vervolgers.

Er moet voorts worden opgemerkt dat u opvallend slecht op de hoogte bent over de rechtszaken waarbij uw familie partij zou zijn. Zo verklaarde u dat er over de verdwijning van uw broer A. (...) een rechtszaak aanhangig werd gemaakt bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg (CG1 p12-13, CG2 p3-4). Deze zaak zou recent gewonnen zijn door uw familie (CG2 p3-4). Er werd via de gebruikelijke zoekmotoren echter geen enkel spoor van deze zaak teruggevonden (het bestaan van de zaak die aangespannen werd door K. I. (...) over dezelfde feiten werd daarentegen wél bevestigd, zie arrest toegevoegd aan uw administratieve dossier). Ook u zelf bracht geen documenten aan die het bestaan van de rechtszaak bij het EHRM in Straatsburg kunnen aantonen. U blijkt zelf slechts oppervlakkig op de hoogte te zijn van de rechtsgang in het kader van de verdwijning van uw broer (CG2 p3-4), ondanks uw goede contacten met uw moeder (CG1 p6), die de hoofdrol speelde bij het indienen van de klacht in naam van uw familie (CG1 p13). U verklaarde nog dat ze recent een hoorzitting in Grozny bijwoonde over de zaak van A. (...), maar kent hierover geen details. U kan enkel stellen dat uw moeder eerder blij was (CG2 p3), wat opnieuw niet te rijmen valt met een verklaarde vrees van uw familie jegens de autoriteiten. Uit de bijlage bij de e-mail die uw advocaat, meester J. V. E. (...), het CGVS stuurde op 10 oktober 2013, blijkt dat de eis van uw moeder werd ingewilligd (CG2, p3) en de districtsrechtbank van Grozny op 27 juni 2013 besliste uw moeder een morele schadevergoeding in de vorm van een geldelijke compensatie toe te kennen naar aanleiding van de verdwijning van uw broer A. (...), die omwille van de vele jaren die sinds zijn verdwijning zijn verstreken als niet meer in leven zijnde wordt beschouwd, getuige de overlijdensakte die door de burgerlijke stand werd afgeleverd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zouden de autoriteiten u vervolgen omdat ze informatie wilden over uw broer A. (...) nog verder aangetast.

Verder bent u opvallend slecht op de hoogte over uw actuele situatie in Tsjetsjenië. Wanneer men u vroeg of men actueel naar u op zoek is, verklaarde u immers: "Ik weet er niets over" (CG1 p6). Wanneer gevraagd werd of er zich nog incidenten voordeden sinds uw vertrek, antwoordde u: "neen, ik heb niets gehoord" (Ibid.). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u nog regelmatig contact heeft met uw moeder en kinderen (CG1 p6, CG2 p1-2, CG2 p3-4, CG2 p12). Uw uitleg dat u wel vragen stelde, maar dat uw familie enkel positieve dingen zegt (CG2p12), is niet afdoende. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse voor uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg nogmaals afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Aangezien deze elementen de kern uitmaken van uw asielrelaas, kan verwacht worden dat u meer doortastende inspanningen zou doen om hier meer informatie over te bekomen. Uw gebrek aan kennis raakt dan ook aan de kern van uw asielrelaas. De door u aangehaalde feiten, die de directe aanleiding zouden geweest zijn voor uw vlucht uit uw land van herkomst, zijn dan ook ongeloofwaardig. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij

het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort, geboorteakte, schoolattest en jaarboek en foto's bevestigen uw identiteit, meisjesnaam en familieband met A. (...) en B. K. (...), die hier echter niet betwist worden. Ook uw werkboekje, de internetartikels betreffende uw broers, uw huwelijksakte, diploma en getuigschrift (over een bijkomende kwalificatie die u behaalde) alsook de medische attesten in verband met uw behandeling, bevatten uitsluitend gegevens die niet betwist worden. De kopies van gerechtelijke documenten en krantenartikels die u voorlegde tonen aan dat uw moeder binnen de Russische justitie verhaal zocht voor de onwettige arrestatie en verdwijning van uw broer A. (...). Zoals hierboven opgemerkt, werd door een beslissing van de rechtbank van het district Grozny van juni 2013 aan haar eis tot morele schadevergoeding tegemoetgekomen.

De verklaring van uw oom, die u het CG na uw gehoor nog bezorgde, heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter, wat afbreuk doet aan de bewijswaarde van het document. Bovendien biedt deze brief geen verklaring voor cruciale zwaktes in uw asielrelaas, zoals de uitreiking van een Pools visum op uw naam, de onbekende identiteit van uw vervolgers en het verloop van uw vrijlatingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de artikelen 3, 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In een tweede middel werpt verzoekende partij de schending op van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/4 en 57/7bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en van artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de artikelen 3, 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

De schending van artikel 1 van het Protocol nr. 12 bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden kan niet rechtsgeldig worden ingeroepen daar desbetreffend protocol niet door België werd geratificeerd en derhalve geen bindende verplichtingen bevat voor de Belgische overheid. Bovendien laat ook hier verzoekende partij na te duiden op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel zou hebben geschonden.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij over haar reispaspoort en de omstandigheden waarin zij het zou kwijtgeraakt zijn, wijst verzoekende partij erop dat zij tijdens haar eerste gehoor inderdaad één keer heeft gezegd dat men haar paspoort op 14 februari 2013 had afgenomen. Evenwel heeft zij zich hierna onmiddellijk gecorrigeerd en heeft zij aangegeven dat men haar reispaspoort bijna onmiddellijk nadat zij het had gekregen heeft afgenomen en dat zij het had gekregen op 25 december 2012. Later tijdens haar eerste gehoor heeft zij nogmaals aangegeven dat zij haar paspoort op 25 december 2012 kreeg. Tijdens haar tweede gehoor heeft zij telkens verklaard dat zij haar paspoort kreeg op 25 december 2012 en dat het haar diezelfde dag werd afgenomen. Het betreft dan ook slechts een éénmalige vergissing van de datum, die haar niet verweten kan worden gezien het vier uur lang durende gehoor waarbij meermaals gevraagd werd naar data, namen en plaatsen.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat waar verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal inderdaad verklaart dat zij haar paspoort kreeg op 25 december 2012 en dat het haar diezelfde dag werd afgenomen, verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor evenwel verklaart dat haar paspoort werd afgenomen toen ze haar meenamen op 14 februari 2013 (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 23/08/2013, p. 7). Dat zij zichzelf hierna onmiddellijk zou hebben "gecorrigeerd" blijkt geenszins uit het gehoorverslag. Immers stelt verzoekende partij louter dat haar paspoort "bijna meteen" werd afgenomen toen zij het had gekregen (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 23/08/2013, p. 7), waaruit niet blijkt dat haar paspoort dezelfde dag als wanneer zij het kreeg, op 25 december 2012, zou zijn afgenomen of dat verzoekende partij haar eerdere verklaring dat haar paspoort werd afgenomen op 14 februari 2013 zou hebben willen rechtzetten. Dat het slechts om "een vergissing" zou gaan, kan dan ook niet worden afgeleid uit het gehoorverslag van haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal.

2.2.5.1. Waar verwerende partij vaststelt dat op naam van verzoekende partij een Pools visum werd uitgereikt, geldig van 23 februari 2013 tot 9 maart 2013, onderstreept verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar reis geregeld werd door haar oom, daar zij hiertoe zelf niet in staat was gezien haar slechte medische toestand. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat de verklaring van

haar oom pas werd opgesteld nadat verzoekende partij met het visum werd geconfronteerd, stelt verzoekende partij dat zij pas tijdens het tweede gehoor voor het eerst hoorde dat er een visum bestond op haar naam, waardoor het voor haar onmogelijk was om een andere vorm van bewijs aan te leveren.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat door verwerende partij naast haar motivering dat de verklaring van haar oom waarin bevestigd wordt dat deze een paspoort regelde zonder medeweten van verzoekende partij een minieme objectieve bewijswaarde heeft, tevens aangeeft dat de verklaring geen duidelijkheid schept over welk soort paspoort haar oom precies wist te regelen via zijn connecties, verder geen informatie bevat over het Poolse visum dat op naam van verzoekende partij werd uitgereikt en dat bovendien de door verzoekende partij beweerde illegale reis achterin een vrachtwagen niet te rijmen blijkt met de reisdocumenten die haar oom zonder haar medeweten zou hebben geregeld en zou overhandigd hebben aan de chauffeur. De loutere herhaling van verzoekende partij dat haar reis werd geregeld door haar oom is niet van aard om deze motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.6.1. Omtrent de vastgestelde onwetendheid in hoofde van verzoekende partij aangaande haar reisweg, benadrukt verzoekende partij haar bijzonder slechte medische toestand. Haar spoedopname op de dag van haar aankomst in België getuigt hiervan (bijlage 3 van het verzoekschrift). Door haar slechte gezondheid herinnert zij zich dan ook niets meer van na het rijden door Oekraïne.

2.2.6.2. De Raad merkt vooreerst op dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij bij wie sinds oktober 2012 kanker werd vastgesteld en die sinds november 2012 verschillende zware chemosessies onderging, erkend wordt in de bestreden beslissing. Evenwel tonen de medische documenten aangaande haar spoedopname van 11 maart 2013 die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3) geenszins aan dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen omtrent haar reisweg. Bovendien wordt de ongeloofwaardigheid van haar reisweg verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekende partij verklaart geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeur die haar met de vrachtwagen naar België bracht. Gelet op de zeer strikte en persoonlijke controles aan de buitengrenzen van de EU/de Schengenzone en de controles waaraan personen- en vrachtwagens onderworpen worden teneinde smokkelwaar en verstekelingen op te sporen (administratief dossier, stuk 21, deel 6 en 7), is het zeer onwaarschijnlijk dat een chauffeur/passeur het risico zou nemen om zijn klant geen aanwijzingen of informatie te geven over de reis en over mogelijke douane- of grenscontroles.

2.2.7.1. Waar verwerende partij het onaannemelijk acht dat verzoekende partij pas elf jaar na de feiten, tot vier keer toe, door de autoriteiten zou zijn meegenomen om ondervraagd te worden over de verblijfplaats van haar broer, meent verzoekende partij dat verwerende partij hierbij uit het oog verliest dat haar vader in de jaren hiervoor reeds ondervraagd werd. Verzoekende partij en haar familie werden derhalve al langer lastiggevalen. Het is evenwel pas na de dood van haar vader dat verzoekende partij zelf opgepakt en verhoord werd. Bovendien wijst verzoekende partij erop dat de landeninformatie in het administratief dossier het volgende vermeldt: *“Volgens een mensenrechtenorganisatie in de Noord-Kaukasus (e-mail, juli 2010) is het moeilijk te zeggen hoe lang de reacties tegenover de familieleden kunnen duren, nadat de rebel gedood is. De reacties tegen de individuele familieleden variëren en waarschijnlijk zal de positie van de gedode man meespelen.”* De broer van verzoekende partij was emir in de tweede Tsjetsjeense oorlog.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij oppert dat verwerende partij uit het oog verliest dat haar vader in de jaren hiervoor reeds ondervraagd werd en dat zij en haar familie derhalve al langer lastiggevalen werden, meent de Raad dat verzoekende partij met deze uitleg evenwel op geen enkele manier verklaart waarom verzoekende partij pas een kleine drie jaar na de laatste arrestatie van haar vader voor het eerst werd meegenomen. Bovendien is het tevens onwaarschijnlijk dat verzoekende partij twaalf jaar na de verdwijning van haar broer A., tot vier keer toe door de autoriteiten zou zijn meegenomen om ondervraagd te worden over de verblijfplaats van haar broer, daar kan worden aangenomen dat haar broer A. net door diezelfde autoriteiten werd meegenomen en gedood. De Russische Federatie werd immers omwille van deze feiten veroordeeld door het EHRM. Met bovenstaand verweer weerlegt verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* voormelde motieven van de bestreden beslissing waardoor deze onverminderd overeind blijven.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij het citeren van de landeninformatie eraan voorbij gaat dat uit diezelfde informatie tevens blijkt dat families van vorige of gedode rebellen, met enkel overlevende dochters, veel minder te vrezen hebben (administratief dossier, stuk 21, deel 8). Verzoekende partij toont met geen andersluidende informatie aan dat deze informatie die zich in het administratief dossier bevindt niet correct zou zijn.

2.2.8.1. Omtrent het opvallend gegeven dat de vader van verzoekende partij de laatste twee jaar van zijn leven niet meer werd lastiggevallen omwille van zijn zwakke gezondheid, maar dat verzoekende partij wel geïdende zou worden door de autoriteiten, ondanks haar ernstige, zichtbare gezondheidsproblemen en dat enkel verzoekende partij, een zieke vrouw, met familienaam V., geïdende zou worden door de ordediensten in verband met haar broer, terwijl noch haar moeder, noch haar echtgenoot geïdende worden, oppert verzoekende partij dat het een onmogelijke bewijslast is om van haar te verwachten dat zij het handelen van haar vervolgers zou kunnen verklaren. Zij kan enkel maar vermoeden dat haar problemen te maken hebben met het feit dat haar broer B. de rang van emir bekleedde. Verder heeft verzoekende partij het bloed van de familie K., en haar echtgenoot niet. Bovendien vertelt haar familie haar niet alles, maar verzoekende partij weet wel dat haar moeder en haar echtgenoot ook schrik hebben voor vervolgingen. Waar verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij geen concrete, recente voorbeelden heeft kunnen geven van vrouwen in Alkhan-Kala die slachtoffer werden doordat ze familie waren van voormalige of gedode rebellen, verwijst verzoekende partij naar de lijst die reeds door haar advocaat naar verwerende partij gemaild werd en waarin twintig vermiste personen staan, waaronder twee vrouwen. Verzoekende partij beklemtoont hierbij dat er veel meer dergelijke lijsten bestaan. Daarenboven heeft verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor het voorbeeld gegeven van B. L., een vrouw waarmee zij samen gestudeerd had. Verwerende partij heeft evenwel nagelaten hiernaar verder onderzoek te doen.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het geenszins logisch is dat verzoekende partij die duidelijk zelf ernstige zichtbare gezondheidsproblemen had, wel nog geïdende werd door de autoriteiten terwijl diezelfde autoriteiten haar vader niet langer lastigvielen omwille van diens zwakke gezondheid. Tevens is het onaannemelijk dat enkel verzoekende partij, die de familienaam van haar echtgenoot draagt, geïdende zou worden in verband met haar broer. Noch haar moeder – die in hetzelfde huis woonde als alle eerder vervolgde familieleden, in tegenstelling tot verzoekende partij die met haar gezin in een ander huis woonde (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 23/08/2013, p. 3 en stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/10/2013, p. 2) – noch haar echtgenoot – de enige overgebleven man in haar dichte omgeving – of haar kinderen werden persoonlijk geïdende door de autoriteiten. Voorts kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat haar familieleden haar geen informatie zouden geven omwille van haar ziekte nu verzoekende partij in België bescherming zoekt en zij de elementen dient te verzamelen ter staving van haar asielrelaas.

Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar de lijst met vermiste personen die door haar advocaat naar verwerende partij werd gemaild, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hiermee totaal voorbijgaat aan de motivering van verwerende partij dat uit de lijst/website geenszins kan worden opgemaakt in welke omstandigheden deze vrouwen vermist raakten en evenmin of ze uit het dorp van verzoekende partij afkomstig zouden zijn. Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om deze laatste motivering te weerleggen en beperkt zich louter tot het opnieuw verwijzen naar dezelfde lijst, hetgeen allesbehalve van aard is om desbetreffende motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat zij tijdens haar tweede gehoor bovendien het voorbeeld heeft gegeven van B. L., stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij omtrent deze vrouw die recent zou zijn verdwenen weinig concrete verklaringen aflegt:

“Kan u voorbeelden geven van vrouwen die recent verdwenen?”

B. L. (...), ik ken haar, want ze studeerde samen met mij aan de muziekschool.

Wanneer verdwenen?”

Ik kan het me niet precies herinneren, enkele jaren geleden. Le. (...), achternaam weet ik niet meer, ze is ook van ons dorp. Ze verdween later, maar ik weet niet precies het jaar. Le. (...) hielp de boyeviks, maar B. (...) had niets te doen met boyeviks. De kadyrov mensen hebben gezegd dat haar familie kapot gemaakt werd. Vader stierf, broer werd gedood, mama werd gek. Ook, ik herinner me dat een vrouw van barayev Tsjetsjenië wou verlaten met een meisje van 14. Ze verdwenen samen. Er zijn veel zaken van vrouwen die gedood werden.” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/10/2013, p. 7-8). Derhalve blijft de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in slaagt concrete, recente voorbeelden te geven van haar bewering dat in Alkhan-Kala ook vaak vrouwen slachtoffer worden. Waar verzoekende partij verwerende partij bovendien verwijt nagelaten te hebben hiernaar verder onderzoek te doen, wijst de Raad erop dat noch de commissaris-generaal, noch de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het evenmin de taak van de commissaris-generaal is, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is het verwijt van verzoekende partij dat verwerende partij geen verder onderzoek heeft gedaan naar het door verzoekende partij opgegeven voorbeeld van B. L., een vrouw uit haar dorp die volgens verzoekende partij recent verdwenen zou zijn, niet dienstig.

2.2.9.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij opvallend vaag blijft over enkele kernaspecten van haar asielrelaas, stelt verzoekende partij het volgende.

Inzake de vaststelling dat verzoekende partij niet wist door wie zij precies geïdendeerd wordt en waar zij precies naartoe werd gebracht bij haar arrestaties, stelt verzoekende partij vooreerst dat het niet vreemd is dat zij de identiteit van haar vervolgers niet kende, daar het om illegale arrestaties ging. Dat zij niet wist waar zij naartoe werd gebracht bij haar arrestaties wijt verzoekende partij aan het feit dat zij telkens 's nachts werd meegenomen. Waar verwerende partij stelt dat zij de wijk zou hebben herkend, wijst verzoekende partij erop dat – zoals ook blijkt uit het gehoorverslag – zij hieromtrent niet zeker was. Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij zich omtrent haar vrijlatingen kan informeren bij haar oom – verzoekende partij legt hierover vage verklaringen af – en dat verzoekende partij daarnaast opvallend slecht op de hoogte is over haar actuele situatie in Tsjetsjenië, geeft verzoekende partij aan dat haar familie haar sinds haar ziekte “als een klein kind” behandelt. Haar familie wil haar niet verder belasten en houdt slecht nieuws dan ook achter. Hierdoor is verzoekende partij niet goed op de hoogte van de werkelijke actuele situatie in haar land van herkomst.

Aangaande de opmerking dat verzoekende partij opvallend slecht op de hoogte is over de rechtszaken waarbij haar familie partij zou zijn, meent verzoekende partij dat het normaal is dat zij de juridische procedures die door haar moeder werden geïnitieerd niet kan opvolgen gezien zij geen juridische opleiding heeft genomen en zodus de procedures niet goed begrijpt.

2.2.9.2. De Raad oordeelt dat het argument dat het om illegale arrestaties ging en het argument dat zij telkens 's nachts werd meegenomen geenszins de onwetendheid van verzoekende partij inzake de identiteit van haar vervolgers en inzake de plaats waar zij naartoe werd gebracht bij haar arrestaties verschoenen. Dat verzoekende partij niet goed zou hebben gezien waar zij precies naartoe werd gebracht, daar het donker was, kan vooreerst niet overtuigen. Immers blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij minstens de buurt herkende waarin zij zich bevond:

“Naar welke wijk in grozny werd u meegenomen?”

Ik ben niet zeker, maar ik denk zavodskoy.

Welke straat?

Ik weet niet zeker of zavodskoy is, want het is dicht bij okyabrsky, ik weet niet welke van de twee het was.” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGSV d.d. 04/10/2013, p. 6). Dat zij niet goed kon zien doordat het donker was, maakt zij derhalve niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij gewoon geen aandacht besteedde aan het gebouw, terwijl in haar situatie verwacht kan worden dat zij tracht te achterhalen door wie zij werd meegenomen hetgeen mogelijk kan worden afgeleid uit het gebouw waar zij naartoe werd gebracht (*“Het was laat, het was donker, ze stelden zich niet voor, ik weet niet van welke structuur ze waren, ik besteedde geen aandacht aan het gebouw. (...) Waarom besteedde u niet meer aandacht aan dat gebouw in uw situatie? Ik ben niet zo observatief, misschien was ik bang.”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGSV d.d. 04/10/2013, p. 6)). Dat verzoekende partij niet meer aandacht aan het gebouw besteedde, en op die manier niet trachtte te achterhalen wie haar vervolgers waren, is des te frappanter gezien verzoekende partij telkens – verzoekende partij werd vier keer meegenomen – naar een gelijkaardig of hetzelfde gebouw in Grozny werd gebracht. Bovendien kwam de oom van verzoekende partij haar tot drie keer toe aan dit gebouw ophalen en moet er dus contact zijn geweest tussen de individuen die verzoekende partij hadden meegenomen en haar oom. Dat verzoekende partij ook niet via haar oom zou weten door wie zij vervolgd werd en waar zij precies werd vastgehouden is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. In het licht van voorgaande opmerkingen is het eveneens onaannemelijk dat verzoekende partij het bewuste gebouw niet kan beschrijven, noch de straat weet waar het gelegen is en noch de functie van het gebouw kent. De onwetendheid van verzoekende partij aangaande de identiteit van haar vervolgers is ten slotte des te treffender gezien verzoekende partij na haar eerste gehoor door haar vervolgers gevraagd werd hen opnieuw te contacteren indien zij zich iets zou herinneren, waarbij haar een briefje met telefoonnummer werd gegeven. Verzoekende partij deed evenwel geen enkele inspanning om het nummer te traceren, en gooide het briefje weg.

Verder kan de uitleg van verzoekende partij dat zij zich niet bij haar oom zou kunnen informeren over haar vrijlatingen omdat haar familie slecht nieuws achterhoudt teneinde verzoekende partij niet nog meer te belasten gezien haar slechte gezondheidstoestand, niet overtuigen. Zoals reeds werd opgemerkt, zoekt verzoekende partij immers in België bescherming voor haar problemen en dient zij de elementen te verzamelen ter staving van haar asielrelaas. Daar in de bestreden beslissing vastgesteld wordt dat verzoekende partij vaag blijft over een aantal kernelementen van haar asielrelaas, kan van haar bovendien verwacht worden dat zij nog meer doortastende inspanningen zou hebben gedaan om hierover informatie te bekomen, zeker daar zij nog regelmatig contact heeft met haar familie in Tsjetsjenië (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 23/08/2013, p. 6 en stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/10/2013, p. 2-4 en 12).

Ten slotte kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij een minimale toelichting kan geven over de rechtsgang in het kader van de verdwijning van haar broer A. en over de rechtszaak bij het EHRM over de verdwijning van haar broer, een belangrijke rechtszaak van haar familie. De vage verklaringen van verzoekende partij hieromtrent kunnen geenszins vergoelijkt worden door een gebrek aan juridische scholing. Immers is – in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert – hiervoor geen doorgedreven juridische scholing noodzakelijk daar uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat haar moeder, met wie verzoekende partij regelmatig contact heeft, hierover meer weet (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/10/2013, p. 3-4). Dat verzoekende partij zich hierover niet verder heeft geïnformeerd wijst dan ook op een gebrek aan belangstelling en niet zozeer op een gebrek aan juridische scholing. De vaststelling dat verzoekende partij, die voorhoudt te worden vervolgd omwille van de verdwijning van haar broer, zich niet nader informeert bij haar moeder omtrent de rechtsgang in het kader van deze verdwijning doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.10. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. Verder wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Derhalve wordt verder verwezen naar de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, ingevoegd bij respectievelijk artikel 5 en 6 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Wat betreft artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6 e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het persoonlijk asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 57/7bis (artikel 48/7 sedert 1 september 2013) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 57/7bis van de vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij persoonlijk zou hebben gekend. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT